

Κυριακή 13η Νοεμβρίου 2022

Κυριακή Η' Λουκᾶ.

(Λουκ. 10, 25 – 37).

«τοῦτο ποίει καί ζήση» (Λουκ. 10, 28).

Τήν πανέμορφη καί βαθυστόχαστη παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Αὐτή ἡ παραβολή εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ στό ἐρώτημα ἑνός νομικοῦ γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ἀγάπης καί τήν ἐπίτευξη τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄνθρωπος σώζεται ὅταν ἀγαπάει χωρίς διακρίσεις καί χωρίς ἐπιφυλάξεις.

Τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ νά ἀγαπᾶμε τήν ἥξερε ὁ νομικός. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ φυσικός τρόπος τῆς ζωῆς. Ὁ Κύριος μᾶς ἔπλασε γιά ν' ἀγαπᾶμε. Χωρίς ἀγάπη δέν ὑπάρχει ζωή. Ἡ

ἀγάπη στόν Θεό καί στόν συνάνθρωπο εἶναι ὁ τρόπος γιά νά κερδίσουμε τήν αἰωνιότητα. Τό ἤξερε αὐτό ὁ νομικός, γι' αὐτό τοῦ λέγει ὁ Χριστός ὅτι, ἀφοῦ τό ξέρει, «τοῦτο ποίει καί ζήση».

Σύμφωνα μ' αὐτόν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ ἡ σωτηρία εἶναι ζωή. Δέν εἶναι κάτι ἀόριστο καί ἀπρόσωπο. Δέν εἶναι κάτι ἰδεατό καί φιλοσοφικό. Δέν εἶναι κάτι νοητικό καί ψυχεδελικό. Ἡ σωτηρία εἶναι ἀπτή πραγματικότητα. Εἶναι ἀληθινή ζωή. Εἶναι τρόπος ὑπαρξης τοῦ ἀνθρώπου στό σύνολό του. Εἶναι ἀληθινή ἐμπειρία σωματική καί ψυχική. Ἡ σωτηρία εἶναι σχέση. Εἶναι ἕνας βιούμενος ἔρωτας. Εἶναι μία συνεύρεση, μία ἀλληλοπεριχώρηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν συνάνθρωπό του. Στή σωτηρία συμμετέχει ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος. Δέν συμμετέχει μόνο τό σῶμα, μέ ὑλικές ἀπολαύσεις καί ἡδονικές τέρψεις, ὅπως διδάσκουν οἱ μουσουλμάνοι.

Ούτε συμμετέχει μόνον ἡ ψυχὴ μέσ' ἀπὸ μίᾳ ψυχολογικῆς κατάστασης ἀπάθειας, ἀπραξίας, ἀφασίας καὶ ἀόριστης γαλήνης, ἐνὸς νιρβάνα, ὅπως διδάσκουν τὰ ἀνατολίτικα θρησκευόμενα. Ἡ σωτηρία εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Μία ζωὴ πού δέν ἔχει τέλος. Μία ζωὴ πού βιώνεται ὡς μία δυνατὴ κοινωνία προσώπων ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρο καὶ τὸν χρόνον, σ' ἓνα αἰώνιον παρόν καὶ σ' ἓνα ἀσύλληπτο ἐδῶ. Ἡ σωτηρία εἶναι ἡ ἐμπειρία τοῦ ἐδῶ καὶ τώρα τοῦ Θεοῦ ὄχι στιγμιαία ἀλλὰ μόνιμα καὶ γιὰ πάντα.

Ἐπειδὴ ἡ σωτηρία, ὅπως τὴν παρουσιάζει ὁ Χριστός, εἶναι ζωὴ, γι' αὐτὸ λέγει στὸν νομικό: «τοῦτο ποίει καὶ ζήση». Γιὰ νὰ κερδίσει τὴν αἰώνια ζωὴ πρέπει νὰ δουλέψει. Ὡς ζωὴ, πού εἶναι ἡ σωτηρία, ἔχει μέσα τῆς τὴν ἐνέργεια. Βεβαίως ὄχι τὴν ἐνέργεια, ὅπως παρουσιάζεται σήμερα ἀνόητα καὶ ἀφιλοσόφητα, ὡς «θετικὴ» ἢ «ἀρνητικὴ» ἀπὸ διάφορα

ἀνατολικά φιλοσοφικά ρεύματα. Ἀλλά τήν ἐνέργεια πού συνίσταται σέ συγκεκριμένες πράξεις καί σέ τρόπους συμπεριφορᾶς. Ὅταν ἐνεργῶ, ζῶ καί ζῶ ἐφόσον ἐνεργῶ. Ἀνενέργητη ζωή δέν ὑπάρχει, ὅπως δέν ὑπάρχει καί ἐνέργεια, δηλαδή πράξη χωρίς ζωή. Ἄρα γιά νά ζήσεις πρέπει νά πράξεις. Γιά νά σωθεῖς πρέπει νά δουλέψεις. Ἡ ζωή δέν εἶναι μόνον ὠραῖες σκέψεις οὔτε μόνον γλυκά συναισθήματα. Αὐτά, βεβαίως, ἐμπεριέχονται μέσα στή ζωή, ἀλλά ἡ ζωή εἶναι κυρίως τρόπος ἐνέργειας καί συμπεριφορᾶς.

Ὅποιος ἀναζητάει τή σωτηρία, οὐσιαστικά ψάχνει νά βρεῖ μέ ποιόν τρόπο θά ζήσει, ἀφοῦ ἡ σωτηρία ταυτίζεται μέ τή ζωή. Ἡ ἀπάντηση πού δίνεται ἀπό τόν Χριστό, ὄχι μόνο στόν νομικό ἀλλά καί σ' ὅλους ἐμᾶς πού ἔχουμε τήν ἴδια ἀνησυχία γιά τή σωτηρία μας, εἶναι ὅτι ἡ ζωή ὡς ἀληθινή σωτηρία εἶναι ἡ ζωή τῆς ἀγάπης. Ἡ ζωή τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ σωτηρία

του κόσμου. Ἡ ζωὴ χωρὶς ἀγάπη δὲν εἶναι σωτηρία, γι' αὐτό στό τέλος δὲν εἶναι καί ζωή. Χωρὶς τὴν καθαρὴ ἀγάπη ἡ ζωὴ εἶναι θάνατος καὶ σκοτάδι. Εἶναι μία ἀπανθρωπιά, ἕνας ἐξευτελισμὸς τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἕνας μηδενισμὸς τοῦ προσώπου, μία σύνθλιψη τοῦ ἀνθρώπου, μία πλάνη πού φέρνει «ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμό».

Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως τὴν ἀκούσαμε σήμερα, ἡ ἀγάπη γίνεται ζωὴ καὶ σωτηρία ὅταν ἔχει δύο ἀντικείμενα, πρῶτον, τόν Θεό καί δεύτερον, τόν ἄνθρωπο.

Πρῶτον, ἡ ἀγάπη γιά τόν Θεό γίνεται «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας», «ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς», «ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος» καί «ἐξ ὅλης τῆς διανοίας». Ἡ ἀγάπη, δηλαδή, γιά τόν Θεό εἶναι μία ἐνέργεια στήν ὁποία συμμετέχει ὁ ἄνθρωπος μέ ὅλα τά μέρη τῆς ὑπαρξῆς του. Ὅλη ἡ καρδιά του, ὀλόκληρη ἡ ψυχὴ του, ὅλη ἡ δύναμή του, ὅλη ἡ σκέψη του ἀγαποῦν τόν Θεό. Ὁ πι-

στός δέν ἀγαπάει τόν Θεό μόνο συναισθηματικά ἢ μόνο διανοητικά ἢ μόνο ψυχολογικά καί πνευματικά ἢ μόνο σωματικά, ἀλλά ἀγαπάει τόν Θεό ὀλοκληρωτικά. Κανένα κομμάτι τῆς ὑπαρξῆς τοῦ πιστοῦ δέ μένει ἔξω ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπάει τόν Θεό Τοῦ τά δίνει ὅλα! Δέν ὑπάρχουν κρατούμενα στήν ἀγάπη αὐτή. Ἐάν ὑπάρχουν κρατούμενα, τότε αὐτή ἡ ἀγάπη βρωμίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί διορθώνεται μέ τή μετάνοια. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ ἀφιέρωση ὅλης τῆς ἀνθρώπινης ἀγάπης στόν Θεό. Ἔτσι ἡ ἀγάπη γιά τόν Θεό γίνεται ἀχόρταγη. Δέν κουράζεται ὁ πιστός νά προσεύχεται, νά νηστεύει, νά πυκτεύει στήν ἀσκήση, νά μελετάει, νά διερευνάει τά μύχια τῆς καρδιᾶς του καί νά συντηρεῖ ἀδιάλειπτη τή μνήμη τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔχει σημασία ποῦ ζεῖ, στόν κόσμο, στό μοναστήρι, στήν ἔρημο, στή μεγαλούπολη ἢ στήν

έξοχή. Σημασία έχει μέ ποιόν ζει. Ζει για νά ζει μέ τόν Θεό.

Δεύτερον, ή αγάπη γίνεται σωτηρία όταν άπευθύνεται στόν συνάνθρωπο. Σύμφωνα μάλιστα μέ τή σημερινή παραβολή, πρός κάθε συνάνθρωπο, χωρίς διακρίσεις και χωρίς μέτρα και προϋποθέσεις. Η αγάπη πρός τούς άλλους είναι καθαρή, όταν είναι θυσιαστική. Είναι άγνή, όταν δέ θέλει νά πάρει, αλλά θέλει νά δώσει. Είναι άποδοτική, όταν δέν έξαντλείται σέ λόγια παρηγοριᾶς, αλλά ξοδεύεται και κουράζεται για νά φροντίσει τίς πληγές του καταληστευμένου από τήν άμαρτία διπλανου. Είναι άξιόμισθη, όταν δέν έξαντλείται στό καθήκον, αλλά έχει και τό: «ό,τι άν προσδαπανήσης». Η άληθινή αγάπη για τόν συνάνθρωπο άνεβαίνει στόν Σταυρό, ματώνει, κατεβαίνει στόν Άδη, είναι παντοδύναμη και ως παντοδύναμη νικάει τόν θάνατο! Η άληθινή αγάπη «οὐδέποτε έκπίπτει».

«Τοῦτο ποίει καί ζήση» λέγει σήμερα ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνο στόν νομικό ἀλλά σέ ὅλους μας. Μᾶς λέγει πώς γιά νά ζήσουμε αἰώνια πρέπει νά ποιήσουμε. Νά ποιήσουμε τήν ἀγάπη πραγματικότητα. Ἀπό ἐπιθυμία, σκέψη καί συναίσθημα, νά τήν κάνουμε ζωή καί ἐμπειρία. Νά κάνουμε τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τόν διπλανό ἐνεργητική, δυναμική, οὐσιαστική, πραγματική, δοτική, χαρούμενη. Μία ἀγάπη πού θά εἶναι πορεία, ἀγκαλιά, προσφορά, κατανόηση, ἀνοχή, ἄγγιγμα πνευματικό, ἀνάβαση ἀπό τά θλιβερά στά θυμηδέστερα, ἀπό τά χαμηλά στά οὐράνια, ἀπό τά φτηνά στά πολύτιμα, ἀπό τά ἀνθρώπινα στά θεϊκά. Μία ἀγάπη πού θά εἶναι δρόμος, διαδρομή λυτρωτικῆς σωτηρίας. Ἀμήν.